

ἀδιάστατος, **ος, ον**, sans dimensions [ἀ, διαστήμι].
ἀδιάστροφος, **ος, ον**, non dévié.
ἀδιάφθορος, **ος, ον**, non corrompu [ἀ, διαφθείρω].
ἀδιάφθορος, **ος, ον** : 1 non corrompu || 2 incorruptible || 3 impérissable [ἀ, διαφθείρω].
ἀδιαφθόρως, *adv.* avec des sentiments purs, chastement.
ἀδιαφορία, **ας** (ή) indifférence [ἀδιαφορός].
ἀδιάφορος, **ος, ον** : 1 non différent || 2 indifférent.
ἀδίδακτος, **ος, ον** : 1 ignorant || 2 qui ne s'enseigne pas, qu'on sait naturellement [ἀ, διδάσκω].
ἀδιέργαστος, **ος, ον**, qu'on ne peut parvenir à débrouiller [ἀ, διεργάζομαι].
ἀδιέξοδος, **ος, ον**, sans issue.
ἀδιέργαστος, **ος, ον**, non achevé [ἀ, διεργάζομαι].
ἀδιερεύνητος, **ος, ον**, non examiné à fond, non fouillé [ἀ, διερευνάω].
ἀδιήγητος, **ος, ον**, qu'on ne peut raconter, indescriptible [ἀ, διηγέομαι].
ἀδικαστος, **ος, ον**, non jugé, non décidé [ἀ, δικάζω].
ἀδικάστως, *adv.* sans jugement, sans réflexion.
ἀδικέω-ω (*impf.* ἡδίκουν, *f.* ἀδικίσω, *ao.* ἡδίκησα, *pf.* ἡδίκηκα) **I intr.** 1 être injuste, commettre une injustice, avoir un tort, être coupable || 2 être coupable au regard de la loi, agir illégalement : Σωκράτης ἀδικεῖ ποιῶν... καὶ διδάσκων, PLAT. Socrate est coupable en faisant... et en instruisant; ὁ ἀδικῶν, ATT. le délinquant, l'accusé; ὁ ἀδικούμενος, ATT. le plaignant, l'accusateur || **II tr.** 1 faire tort à : τινα, à qqn; τί τινα, causer un dommage à qqn; τὰ μέγιστα ἀδ. τινα, causer les plus grands dommages à qqn; *au pass.* (*f.* ἀδικίσομαι, *postér.* -ἡθήσομαι) subir une injustice, un tort, un dommage || 2 gâter, endommager, avarier [ἀδικός].
ἀδικημα, **ατος** (τὸ) injustice, tort, faute; ἐν ἀδικίᾳ τι θεσθαί τι οὐ θειναί τι, faire un crime de qqe ch. (à qqn) [ἀδικέω].
ἀδικητέον, *adj. verb.* d'ἀδικέω.
ἀδικητικός, **ή, όν**, enclin à l'injustice ou au mal [ἀδικέω].
ἀδικία, **ας** (ή) injustice, tort, faute; τῆς πόλεως, DEM. envers l'Etat; περί τινα, XEN. envers qqn; ἀδικίης (*ion.*) ἀρχεῖν, HDT. être l'agresseur, l'offenseur [ἀδικός].
ἀδικίου (ή) (*s. e.* δίκης) action judiciaire pour tort fait à quelqu'un [ἀδικός].
ἀδικο-πραγέω-ω, agir injustement [ἀ. πράσσω].
ἀδικος, **ος, ον** : 1 injuste, qui fait tort; τὸ ἀδ., τὰ ἀδ. l'injustice, l'injuste; χειρὲς ἀδ. agression injuste; ἀρχεῖν χειρῶν ἀδικῶν, IL. être agresseur || 2 indocile, rétif [ἀ, δίκη].
ἀδικως, *adv.* 1 injustement || 2 sans droit, sans raison.
ἀδινός ou **ἀδινός**, **ή, όν** : 1 abondant, dru, serré || 2 fig. ferme, fort : ἀδ. κῆρ, IL. la trame solide du cœur; ἀδ. γόος, IL. gémissement bruyant; Σειργῆς ἀδ. ΟΥ. Si-

rènes à la voix sonore; *adv.* ἀδινόν, ἀδινά, fortement : ἀδινὸν γόον, ON. ἀδινά στεναχίζειν, IL. gémir, sangloter avec force [ἀδην ου ἄδος].
ἀδινῶς ou **ἀδινῶς**, *adv.* avec force, avec véhémence.
ἀδιοίκητος, **ος, ον**, non en ordre, non organisé [ἀ, διοικέω].
ἀδιον, *cp.* neutre dor. d'ἡδός.
ἀδιόρθωτος, **ος, ον**, non redressé, non corrigé [ἀ, διορθόω].
ἀδμής, **ήτος** (δ, ή) non encore soumis au joug; *par anal.* encore vierge [ἀ, δάμνημι].
ἀδμητος, **η, ον** : 1 indompté || 2 vierge [ἀ, δάμνημι].
ἀδο-θάτης, **ου** (ό) qui va dans les enfers [Ἄδης, θάινω].
ἀδοκήτος, **ος, ον**, imprévu, inattendu; τῷ ἀδοκίῳ ἐκπλήττειν, THE. épouvanter par la surprise (d'une attaque); ἀπὸ τοῦ ἀδοκίτου, ἐκ τοῦ ἀδ. à l'improviste [ἀ, δοκέω, penser].
ἀδοκήτως, *adv.* à l'improviste.
ἀδοκιμαστος, **ος, ον**, qui n'a pas encore subi l'épreuve de la δοκιμασία [ἀ, δοκιμάζω].
ἀδοκιμος, **ος, ον** : 1 de mauvais aloi (monnaie) || 2 vil, bas, d'où méprisé.
ἀδολεσχέω-ω, bavarder [ἀδολέσχεις].
ἀδο-λέσσης, **ου** (ό) bavard, grand parleur [ἄδος ου ἄδην, λέσχη].
ἀδολεσχία, **ας** (ή) bavardage [ἀδολέσχος].
ἀδό-λεσχος, **ος, ον**, c. ἀδολέσχεις.
ἀ-δολος, **ος, ον**, sans fraude, franc, loyal [ἀ, δόλος].
ἀδόλως, *adv.* loyalement.
ἄδον, *ao.* 2 ἐργ. d'ἀνδάνω.
ἄδονα, *dor.* c. ἡδονή.
ἀ-δόξαστος, **ος, ον** : 1 *pass.* où il n'y a pas à se faire une opinion, c. à d. certain || 2 *act.* qui ne se fait pas illusion [ἀ, δοξάζω].
ἀδόξεω-ω (*f.* ἴσω, *ao.* ἡδόξισα, *pf.* ἡνύσω) 1 être peu estimé || 2 faire peu de cas de, mépriser [ἄδοξος].
ἀδόξημα, **ατος** (τὸ) action déshonorante [ἀδοξέω].
ἀδοξία, **ας** (ή) 1 vie obscure || 2 déshonneur [ἄδοξος].
ἀ-δοξος, **ος, ον** : 1 sans gloire, obscur ou vulgaire || 2 méprisé [ἀ, δόξα].
ἀδόξως, *adv.* sans gloire ou sans honneur.
ἀ-δορυφόρητος, **ος, ον**, sans gardes du corps [ἀ, δορυφορέω].
ἄδος ou **ἄδος**, **εος-ους** (τὸ) satiété, dégoût [*cf.* ἄδην].
ἀ-δουλος, **ος, ον**, qui ne possède pas d'esclaves [ἀ, δούλος].
ἀ-δούλωτος, **ος, ον**, non asservi, libre [ἀ, δουλός].
ἀ-δρανής, **ής, ες** : **I pass.** 1 faible, débile || 2 qui ne peut être façonné || **II act.** débilissant [ἀ, δράνιω].
Ἀδράστεια, **ας** (ή) Adrasteia : 1 (*hitt.* l'invincible) *ép.* de Némésis; προσκυνεῖν τὴν Ἀδράστειαν, ESCUL. se prosterner devant Adrasteia, c. à d. conjurer la jalousie des dieux en faisant acte d'humilité || 2 *ville de Mysie* [ἄδραστος].
ἀ-δραστος, **ος, ον**, qui ne cherche pas à fuir [ἀ, διδράσκω].